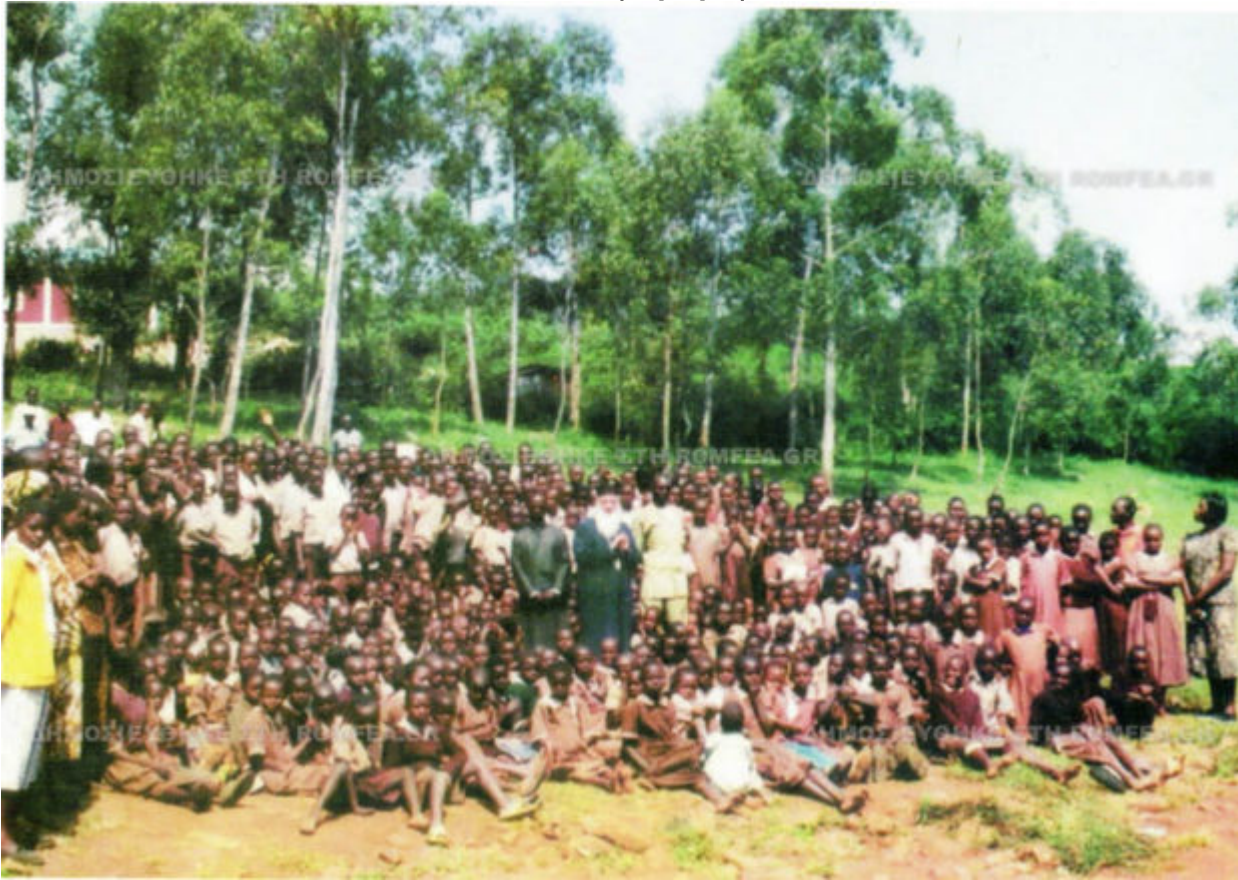

Πώς μαθαίνουν γράμματα τα παιδιά στην Αφρική

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

Έχω

σημειώσι σε διάφορες αναφορές μου τις εντυπώσεις μου και τους προβληματισμούς μου όλα αυτά τα χρόνια, που με τη χάρη του Θεού υπηρετώ τους ανθρώπους της Αφρικανικής Ηπείρου, ιδιαίτερα στον τομέα της παιδείας μιας και ανήκω στην τάξη των εκπαιδευτικών.

Θυμάμαι, έντονα, τις πρώτες μου εμπειρίες στα υποτιθέμενα σχολεία που επισκεπτόμουν, ακόμα ως λαϊκός. Απορούσα, μέσα μου, κι έλεγα μόνος μου «τι είδους γράμματα μαθαίνουν τα παιδιά όταν χρησιμοποιούν για τάξη ένα δέντρο, κάτω από τη σκιά του οποίου γίνεται το μάθημα διδασκαλίας ή ακόμα σε ανοικτό χώρο, άμα δεν υπήρχαν δέντρα».

Και έκανα σκέψεις και διερωτόμουν πάντα. Κι όμως το μυστικό μου αποκαλύφθηκε μια φορά από δυο τρεις ιεροσπουδαστές που είχαν, ακριβώς, την καταγωγή τους

από πρωτόγονες και απομακρυσμένες περιοχές της Κένυας.

Ένας, λοιπόν, μου διηγήθηκε, όταν του είπα πόσο ωραία ήταν τα γράμματα του δηλ. ο γραφικός του χαρακτήρας. Και μου απάντησε λιτά και περιεκτικά: «Όταν φοιτούσα στο δημοτικό, η τάξη μας ήταν η σκιά ενός τροπικού δέντρου. Καθόμαστε χάρμα οκλαδόν και παρακολουθούσαμε τον δάσκαλό μας. Δεν υπήρχε μαυροπίνακας. Γράφαμε μ' ένα ξυλαράκι πάνω στη γη, στο χώμα, δηλαδή. Κι έτσι μάθαμε το αλφάβητο και όλα τα άλλα χρήσιμα και απαραίτητα γράμματα». Σκέφτηκα και είπα μέσα μου: «άμα μπόρεσαν κι έμαθαν τόσο ωραία γράμματα, διδασκόμενα πάνω στο χώμα, πόσο θα προόδευαν αν είχαν κανονική τάξη - κτισμένη δηλ. και με μαυροπίνακα!».

Αλλά έπεσα έξω, αφού ένας άλλος μου συμπλήρωσε ότι στο δικό του το σχολείο είχαν κάπως προχωρήσει αρκετά, αφού μάζευαν χάρτινα κιβώτια και πάνω σ' αυτά έγραφαν.

Γι' αυτό μια φορά, όταν επισκεπτόμουν ένα σχολείο κι έκανα διανομή σοκολάτων, πρόσεξα ότι δεν πετούσαν τα χρησιμοποιημένα ήδη κιβώτια αλλά τα μάζευαν και μου εξήγησαν ότι αυτά θα χρησιμοποιηθούν σαν τετράδια, για να γράφουν πάνω και ό,τι άλλο σχετίζεται με χαρτί ήταν γι' αυτούς πολύτιμο και το μάζευαν, για να το χρησιμοποιήσουν, ώστε να μάθουν τα πρώτα τους γράμματα.

Κι ο τρίτος ήταν ακόμα πιο αποκαλυπτικός. Πριν χρόνια, όταν ήταν ακόμα μαθητής του Δημοτικού και έτυχε να επισκέπτομαι το λεγόμενο σχολείο του, η τάξη ήταν η σκιά ενός δέντρου, τα παιδάκια καθόντουσαν όχι πάνω σε θρανία αλλά πάνω σε πέτρες! Κάτω από αυτές τις πέτρες υπήρχαν και κρύβονταν φίδια! Κι όμως παρ' όλο που τα μικρά παιδάκια ήταν υποχρεωμένα να αποδεχθούν αυτή την τόσο παράξενη και πρωτότυπη «συγκατοίκηση» με τα φίδια, στο τέλος έμαθαν, όμως, γράμματα.

Φυσικά, τα παιδάκια όλα ήταν υποχρεωμένα να πηγαίνουν «σχολείο» ξυπόλητα, για να μην πληγωθεί ψυχικά κανένα παιδάκι, αν, έστω κι ένα, είχε τη δυνατότητα να φορεί παπούτσια, έγινε υποχρεωτική η φοίτηση χωρίς παπούτσια ... Και το άλλο: έμαθαν να περπατούν ξυπόλητα από το νηπιαγωγείο, δημοτικό, ακόμα και στο πιο κοντινό γυμνάσιο. Συνήθισαν, δηλαδή, το χώμα, μέσα στις λάσπες, όταν έβρεχε και οπωσδήποτε μέσα στις σκόνες, όταν υπήρχε ανομβρία. Αυτή ήταν η κατάσταση.

Κι όταν, για πρώτη φορά, πάτησε το πόδι του πάνω σε τσιμεντένιο πάτωμα, τι αισθάνθηκε; Από τη γη ως τον ουρανό! Δε θα ξεχάσει εκείνη τη στιγμή. Κι όμως έμαθε γράμματα.

Περίοδευα σήμερα, όπως κάθε μέρα. Επισκέφθηκαν ένα νηπιαγωγείο και δημοτικό

μαζί του Αποστόλου Βαρνάβα. Περιοχή απομακρυσμένη. Κρύο φοβερό. Για να κοιμηθούμε το βράδυ έπρεπε να σκεπαστούμε με τρεις κουβέρτες. Εδώ, ακόμα σε μερικές περιοχές είναι η περίοδος του βαρύ χειμώνα.

Το σχολείο, ξύλινο, περιποιημένο, όμως καθαρό κι ας ήταν στο πουθενά. Ο διευθυντής, ιερέας, απόφοιτος της Πατριαρχικής Σχολής και του Διδασκαλικού μας Κολλεγίου, μας υποδέχθηκε και μας ξενάγησε ευγενικά και πρόθυμα.

Αγωνίζεται μαζί με την πρεσβυτέρα του, που είναι κι αυτή δασκάλα, κάτω από αντίξοες συνθήκες, να κρατήσουν το σχολείο. Μπήκα σε όλες τις τάξεις. Χαιρέτησα τα παιδάκια.

Παντού χαμόγελα. Και οι καθηγητές, νεαροί όλοι, καλοπροαίρετοι και δυναμικοί. Είδα τις συνθήκες. Μπήκα και στον ένα και μοναδικό θάλαμο ύπνου. Δύο - δύο κοιμούνται τα παιδάκια σ' ένα στρώμα. Το κρύο τσουχτερό. Μίλησα με τους καθηγητές των παιδιών. Κανένα παράπονο.

Τόση αφοσίωση, τόση πίστη στο επάγγελμά τους, τόση δίψα να μορφώσουν όλα αυτά τα παιδάκια, κάτω από αυτές τις συνθήκες! Δεν άντεξα και τους είπα: «το γεγονός ότι κάθε μέρα έρχεστε εδώ και έχετε τόσο ζήλο να μεταφέρετε γνώσεις και γράμματα σ' αυτά τα ταλαιπωρημένα παιδάκια, δεν έχω παρά να σας ευχαριστήσω και να σας πω ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία σας ευγνωμονεί και άνετα μπορώ να σας αποκαλέσω και να σας δώσω τον τίτλο του ήρωα δασκάλου».

Την ώρα που γύριζα τους χώρους, αντίκρισα τα μικρά παιδάκια να τρέχουν χαρούμενα και να παίζουν με χρησιμοποιημένα λάστιχα αυτοκινήτων. Απολάμβαναν τη χαρά του παιχνιδιού αυτού.

Ήταν ο μόνος τρόπος για να ξεφύγουν από όλα τις άλλες ταλαιπωρίες τους. Και τι δεν είδαν τα μάτια μου σήμερα! Ευτυχώς, όπως πάντα ταξιδεύω με το ημιφορτηγό της ιεραποστολής.

Το γεμίζω με γραφική ύλη, παιχνίδια, κούκλες, σχολικές τσάντες, ρούχα, ακόμα και φαγητό. Τι χαρά έκαναν τα παιδάκια όταν πήραν στα χέρια τους ένα διαφορετικό παιχνίδι, μια κούκλα και οι δάσκαλοι το ίδιο! Κατάλαβα, ύστερα, από την επίσκεψή αυτή, όπως και σε άλλες παρόμοιες, ότι η παιδεία αφομοιώνεται καλύτερα και αυτούσια, καθαρή και δυναμική στις καρδιές των μικρών παιδιών κι ας ζουν κάτω από αυτές τις συνθήκες, που πολύ περιεκτικά περιγράψαμε.

Είναι φανερό ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία, στον χώρο της ιεραποστολής, έχει να διαδραματίσει τον πιο σημαντικό και πολύτιμο ρόλο της στον τομέα της παιδείας κι ας είναι οι συνθήκες πρωτόγονες. Τα παιδάκια μαθαίνουν και διδάσκονται

γράμματα, σωστά και μορφώνονται.

Υστερόγραφο: Είχα ήδη συμπληρώσει τις πιο πάνω σκέψεις, όταν ένα ξαφνικό μήνυμα με ανάγκασε να συνεχίσω ξανά την περιοδεία μου σε τόπους δύσκολους και απρόσιτους, όταν σε μια στιγμή αναγκάστηκα και μπήκα στον πειρασμό να δεχτώ την πρόσκληση ενός ιερέα και να καθίσω πάνω στο μηχανάκι του, για να με μεταφέρει.

Όσο κι αν δυσκολεύεται κάποιος να πιστέψει στις τόσες κακουχίες και κινδύνους, πάντα λέω, με όλη τη δύναμη της ψυχής μου ότι αυτός είναι ο ωραιότερος, ο πιο ιδανικός, ο ομορφότερος δρόμος που ακολούθησα. Οι κόποι, οι στερήσεις, οι κακουχίες, οι ταπεινώσεις, ακόμα, οι αγώνες, τα όνειρα, όλα γίνονται σιγά - σιγά, με την χάρη του Θεού, πραγματικότητες.

Η διακονία αυτή εκφράζει, ακριβώς, την πίστη, τον ενθουσιασμό, τον ζήλο, που οι πρώτοι Απόστολοι όργωσαν τον τότε πληγωμένο και ταλαιπωρημένο κόσμο, όπου μετέφεραν και έσπειραν τον λόγο του Ευαγγελίου και έδωσαν ελπίδα και χαρά στους ανθρώπους, μέσα από την Ανάσταση του Χριστού μας.

Ποιοι, νομίζετε, είναι αυτοί που πλάθουν και δίνουν ζωή και δυνάμεις στην σταυροαναστάσιμη αυτή πορεία;

Μα δεν είναι άλλοι από τους χαριτωμένους, χαρισματικούς ανθρώπους, που μας περιτριγυρίζουν καθημερινά. Παιδιά, νέοι, άνδρες και γυναίκες, γέροι και ηλικιωμένοι.

Από την εποχή που ιδρύθηκε η Εκκλησία του Κυρίου, πρόβαλαν αυτοί οι άνθρωποι, που παρ' όλες τις αδυναμίες, τα πάθη, τις αμαρτίες και πλάνες, ακόμα, κατόρθωσαν με τη χάρη και τη δύναμη του Σταυρού να γίνουν φορείς, με την άσκηση, τη μετάνοια, τον εσωτερικό τους αγώνα, φορείς του μοναδικού δώρου της αρετής, της διάκρισης και της άκρας ταπείνωσης, μακριά από εγωιστικές τάσεις, μεγαλομανίες και τις άσκοπες και κακές επιθυμίες.

Αυτούς τους χαρισματικούς και χαριτωμένους ανθρώπους βλέπουμε να κινούνται

ζεταται ο
και να

Πηγή: romfea.gr